

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt V. Expenduntur quæ Suauis disputat de Characterere per triplex
Sacramentum impresso.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1547.

disfluat, admonentem, res omnes, quæ genere quodam conueniunt, adeoque omnia Sacramenta, debere pariter vnam certam proprietatem obtinere. Quis inficiatur? Sed non eam proprietatem, quam Suauis cum suis nouatoribus vellet, esse nimirum mera gratiæ signa. Communis proprietas, & quæ generatim inest tum veteribus tum nouis Sacramentis, in eo est sita, quod vtraque quædam ceremoniæ sint subiectæ sensibus, à Deo institutæ, & gratiam significantes, tamquam Diuinæ ipsius gratiæ promissiones. Discrimen verò inter duo genera, quæ subalterna dicuntur à Dialecticis, sub hoc superiore genere contenta, inter, inquam, Sacramenta Mosaica & Christiana, in eo est, quod altera gratiam præsignificabant per futura Sacramenta Legis nouæ conferendam, altera verò eam significant tamquam conferendam à se ipsis, eo ferè pacto, quo pluuiam significant cum ranæ in paludibus coaxantes, tum nubes in aëre constrictæ: illæ significant pluuiam à venturis nubibus effundendam; hæ verò pluuiam quæ ipsæ grauidæ sunt, & quam ipsæ profundunt. Nec certè hoc discrimen fuit à Scholasticis voluntariè excogitatum: S. Paulus cunctas antiquæ Legis ceremonias appellauit elementa egena, vacua, & umbras. Et è diuerso habemus in Euangelio, hominem in Baptismo renasci; remitti in cælo peccata, cui remittuntur à Sacerdote; à carne & sanguine Christi, eam manducantibus, & hunc bibentibus, vitam conferri; per manuum impositionem Spiritum sanctum accipi: quæ ostendunt, Christiana Sacramenta non esse sterilia quædam signa, sed effectrices causas, fœtas sanctitate quam promittunt. Non tamen negauerim, potuisse à Suauis excusationem aliquam adduci, cur difficile sibi esset virtutem huiusmodi in Christianis Sacramentis credere: cum enim ipse tam frequenter ea suscepisset, numquam intra se quidquam expertus fuerat, vnde hanc sanctitatem sibi affusam coniceret.

C A P V T V.

Expenduntur quæ Suauis disputat de Characterè per triplex Sacramentum impresso.

Pergit Suauis differere de Characterè, quem secundùm Catholicam veritatem imprimunt in anima tria Sacramenta, quæ iterari nefas est. Dicit, quibusdam minimè probatum, hanc fuisse vniuersalem veteremque sententiam Catholicorum, cum animaduertent, Scotum^a sibi persuasisse, id necessario non trahi à verbis sacræ Scripturæ, vel Patrum; sed solùm ab Ecclēsia

^a In 4. distinct. 6. quæst. 9.

clesiæ auctoritate: qui modus, inquit, huic Doctori consuetus est, urbanè quidpiam negandi. Enormis prorsus impostura! perinde quasi Scotus Ecclesiæ auctoritatem flocci faceret. Vel vnus mihi demonstratur locus, vbi religiosus ille non minùs quàm ingeniosus Theologus indicet, negari à se id, quod alibi falsus fuerit auctoritate Ecclesiæ comprobari. Is itaque aliter, quàm alij communiter, opinatus, Scripturæ ac Patrum effata satis aperta non esse ad eam veritatem sine vlla dubitatione firmandam, concludit; *Propter ergo solam auctoritatem Ecclesiæ, quantum occurrit ad præsens, est ponendum, Characterem imprimi: ad hoc autem poni possunt tres congruentiæ:* his verò allatis, cuncta postea opposita argumenta dissoluit. Vnusquisque iam expendat, an hic sit modus urbanè & ciuilitè negandi. Quin ex hoc ipso quòd Scotus ante tria sæcula confessus fuerit, veritatem hanc in Ecclesiæ auctoritate niti, & propterea se illi assentiri, satis liquet antiquitas & concordia huiusce sententiæ, quam eodem Scoti testimonio conatur Suavis oppugnare.

2 Mox enumerare aggreditur varia Scholasticorum opinamenta, quidnam sit Character, quasi Theologis Tridentinis id fuisset definiendum: & tamen constat, huiusmodi sententias à Scholasticis productas eâ ratione fuisse, quâ Ptolomæus mundi systema ordinauit, nimirum, non quòd ipse arbitraretur hanc vniuersitatem ita planè cum suis omnibus spheris ac sideribus esse compactam & collocatam, sed solùm quòd statum situmque rerum possibilem construeret: qui si fortè veritati responderet, ea omnia euenirent phænomena, quæ in cælo terraque obseruantur; tametsi Deus ac Natura moliri potuissent innumerabiles alios rerum ordines aptiores, nec nobis excogitados, ex quibus eadem phænomena prouenirent. Idem Scholasticis labor est de Characterè, aliisque obscuris questionibus: varios, inquam, modos excogitant; qui si cum vero concordarent, id ipsum planè eueniret, quod in ea re nobis ostendunt non cæli phænomena, sed cæli oracula. Ceterùm quoties contingit, vt perspicuè quidem constet rem quamdam esse, simulque vt omnino simul lateat quid illa sit? Potest ne quidquam clarius patere, quàm esse tempus? Et tamen quidnam sit tempus, adeò obscurum est, vt vel ipsa perspicacissima Augustini mens in tenebris hæserit. Dei voluntatem esse liberam, adeò verum est, vt ne ab Ethnicis quidem plerumque negetur: sed quid sit hæc ipsa libera Dei voluntas, nodus est adeò inexplicabilis, vt quæcumque ad eum dissoluendum rationes excogitentur, omnes tandem vix probabiles habeantur. Itaque in huiusmodi rebus, ad Fidei magisterium spectat

1547.

stat docere an sint; ad ingeniorum palæstram, indagare quid sint. Quare, ubi res agitur de dogmatis statuendis, non de habendis disputationum conflictibus, oportet Augustinum imitari; cui cum è sacris Literis exploratum esset, malos dæmones igne torqueri, animaduersâ explicandæ rei difficultate, *Satis est*, inquit, *scire id fieri miris sed veris modis*, Suavis verò confidit persuadere se posse, Hieronymum Oleastrum, virum doctissimum, auctorem fuisse, ut in Concilio stabiliretur de Characterè, aliorumque Sacramentorum effectis quædam sententia, affirmans nescio quod ornamentum ab illis omnibus impressum in animis; ita tamen, ut ab eorum quatuor imprimatur delebile, à tribus verò indelebile. Sententia quidem non modò ab aliis Scholis oppugnata, sed à Thomistis plerumque deserta, & quæ à S. Thoma in iuuenili prius ætate concepta, in senili postmodum educata non fuit; quod ipse quoque Suavis obseruat.

Sed quoniam de huiusce Characteris impressione Suavis perinde blaterat, ac si id esset arbitrarium Scholasticorum inuentum; haud omnino prætereunda puto huius dogmatis fundamenta. Multa sunt in sacris Paginis effata, quibus dicimur à Deo signari, sigillo imprimi, suæque hereditatis pignore donari: ^b quod sæpè disertius & clarius affirmant, nominatim de Baptismate, Confirmatione, & Ordine, antiquissimi Patres Græci ac Latini; ^c à quibus Magister Sententiarum postea desumpsit, qui eorum dictis suum Opus contexit: præcipuè verò notatu dignum est Augustini dictum productum à Seripando, acriter contendente, ut articulus non tamquam probabilior, pro eo ac aliqui sentiebant, sed tamquam certus reciperetur. Hæc igitur habet Augustinus in Epistola vigesima tertia: *Baptismi Sacramentum sufficit ad consecrationem, quamuis ad vitæ aeternæ participationem non sufficiat: quæ consecratio reum quidem facit hereticum, extra Domini gregem habentem Dominicum Characterem: corrigendum tamen admonet sacra Doctrina, non iterum similiter consecrandum.* Idem vsurpat vocabulum hic Doctor alibi sæpissimè; affirmatque tum ipse tum alij veteres Patres, huiusmodi Characterem ex anima euelli non posse, atque ea de causâ tria quæ diximus Sacramenta iteranda non esse.

Quemadmodum itaque similes loquendi formulæ, quæ certè qualitatè aliquam nobis intimam & impressam sonant, apud sacras Literas, de gratia quâ iusti reddimur, vsitata, trahebantur ab hæreticis ad non propriam sed metaphoricam significationem; ita quoque de Characterè fiebat. Quòd eas hoc pacto interpretarentur, hæc

b 2. ad Cor. 1.
& ad Eph.
11.
c Bellar. de
Effect. Sa-
cram. l. 1.
c. 2.

hæc erat ratio: quia nimirum inter homines potestas & adoptio nihil veræ qualitatis imprimunt; & tamen de ipsis eadem dicendi ratio adhibetur; cum Jurisperiti de illarum viribus ac nexibus ita loquantur, ac si physicæ reuerà qualitates intrinsecus inessent possessoribus: adeoque existimandum, sacras Litteras consuetudinem hominum secutas, similibus loquendi formis in eandem sententiam vsas fuisse; cum alioquin humanum exemplum ostenderet, opus non esse huiuscemodi qualitibus siue vt homo per iustitiam adoptetur à Deo, siue vt operandi potestatem in memoratis Sacramentis accipiat.

1547.

5 Sed ita disputantibus disparilis exempli ratio nequaquam animaduersa: id enim apud homines ab ipsorum imbecillitate procedit, quæ potis non est alios nobilitare atque cohonestare per intimas reuerà animi dotes, ius ipsis aut hereditatis aut magistratus imperientes. Cum autem id præstare non possint, fingunt quodammodo eas dotes homini tribui ac infundi; adeoque inter se conueniunt in agnoscendo colendoque eo filio adoptiuo, seu constituto Magistratu, perinde atque is qualitate interiori fuisset ornatus, quæ huiusmodi cognitionem aut potestatem illi contulisset. Atqui Deus quidquid vult potest, & quod efficit numeris omnibus perficit; quocircà quæ vellet homo, sed nequit in iis quæ tribuit efficere, adeoque planè fingit, ea Deus reuerà præstat per inditas animis penitus dotes, simulque per adiecta supra naturæ conditionem decora ac vires. His autem dotibus alia peccata delentur, & huiusmodi est gratia, quæ iusti reddimur; alia lituræ non subiacent, cuiusmodi sunt id quo quispiam Christianus efficitur, id quo militarem Christi tesseram obtinet, & id quo in hac militia magistratum ac potestatem accipit: atque hæc postrema decora Characteres appellantur, & ab illis Sacramentis imprimuntur, quæ ex institutione Christi, veterique Ecclesiæ vsu ne post peccatum quidem iterari fas est. Iure quidem ille sapiens questus est, humana ad Deorum numina in suis fabulis ab Homero translata, optauitque, vt è contrario diuina ad homines transfunderet. At Suavis vti artis suæ, hoc est mendacis narrationis principem imitaretur, ea, quæ non cernit in hominibus, non credit in Deo.